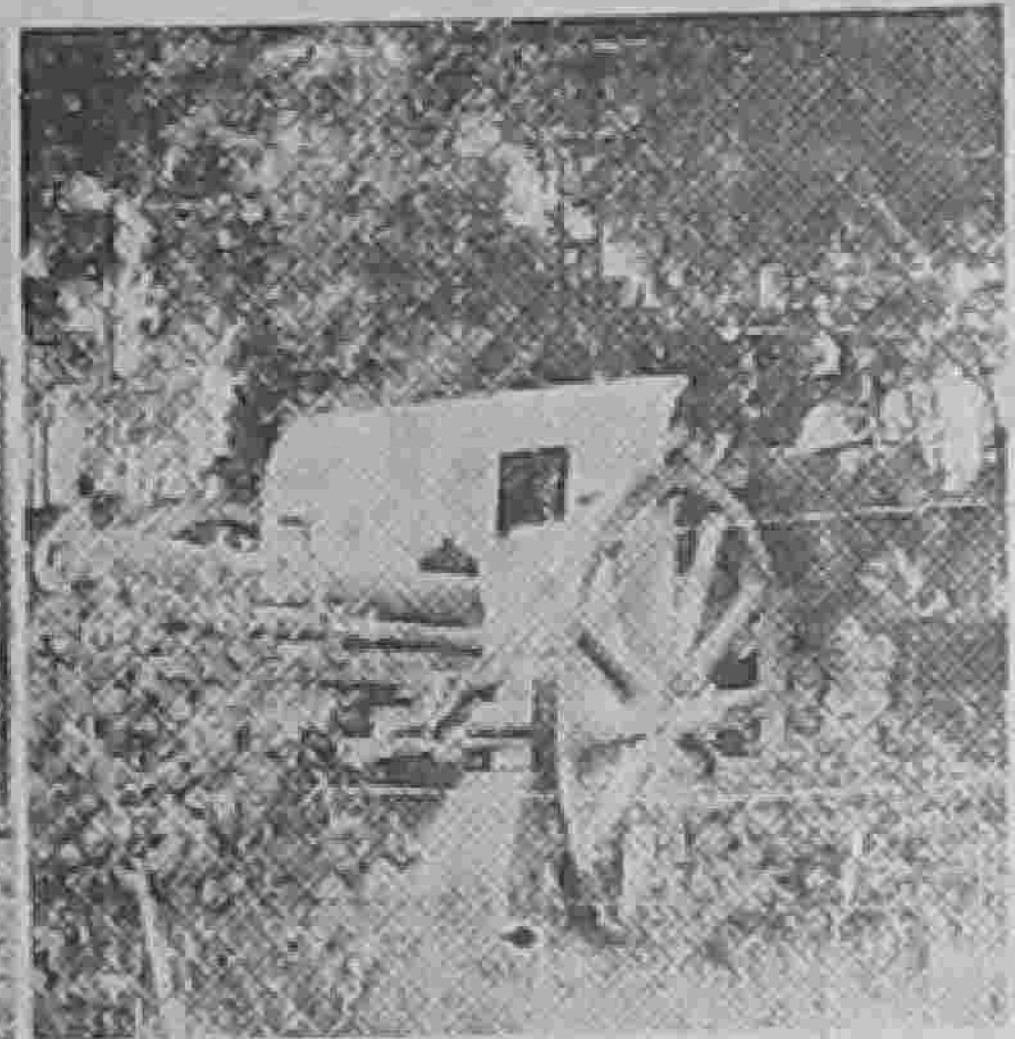
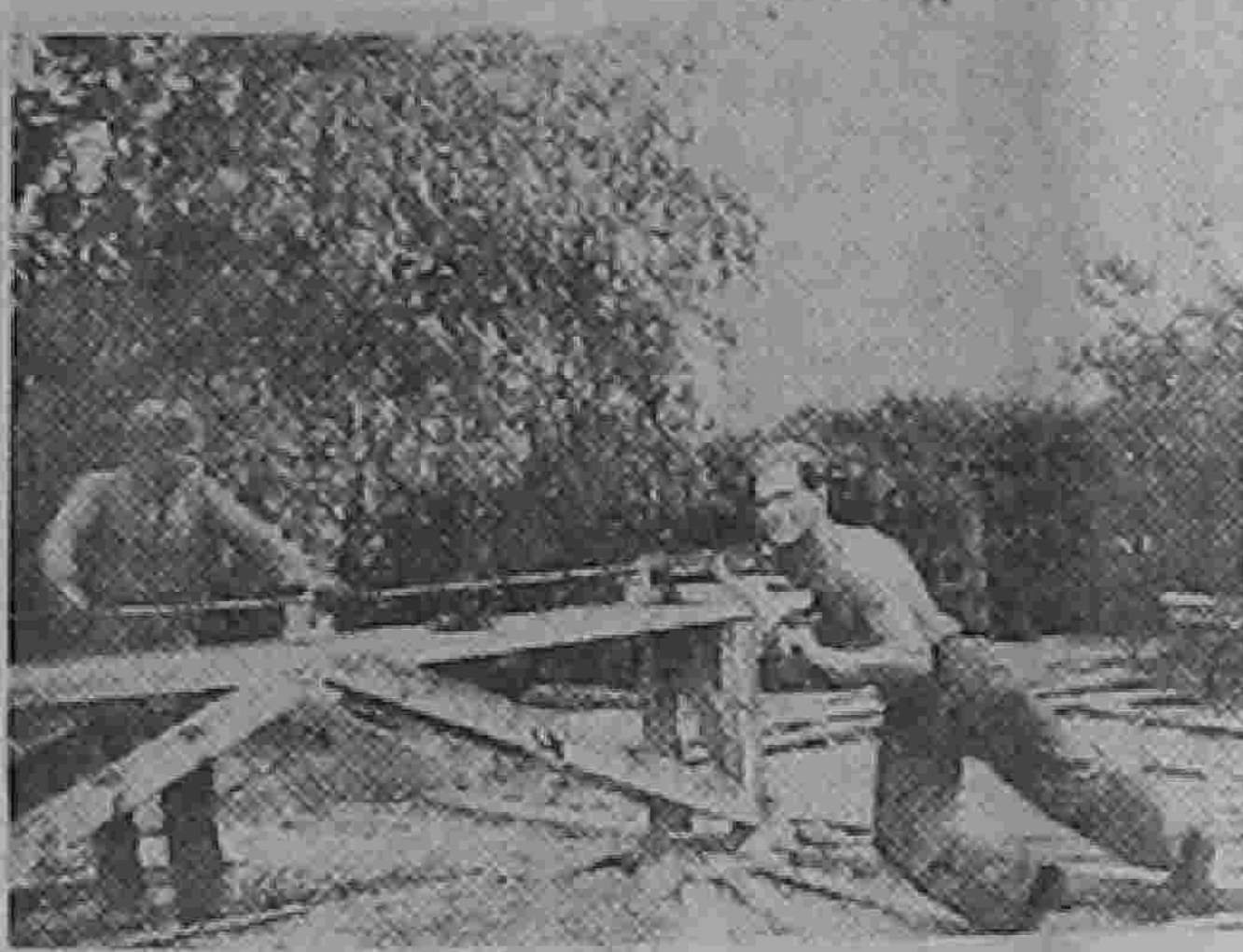

»Fästningen Gotland» inte lätt att ta för en fiende.

Det gotländska försvaret utbygges i rask takt.

Jättearbete utfört sedan krigsutbrottet.

Från vänster till höger: »Smör och kanoner» — kossan tittar intresserat på när fänriken riktar in batteriet. — Här tas kraftiga tag — armeringsjärnet till ett ksp-värn krökes. — Fältartilleri i lövskogsidyll.

»Ingen fiende skall kunna sätta foten på Gotlands jord» — denna general Törngrens flammande paroll i den minnesvärda militärbefälsordern vid årsskiftet 1939—1940 har utan tvivel blivit ledstjärnan för våra gotländska försvarskrafters arbete, det är den reflexion man främst gör efter en rundresa med militärbil juli 1940. Det arbetas i många former och på många olika uppgifter, energiskt och målmedvetet, och genom allt lyser som en röd tråd den tanken: Detta land är vårt, denna bygd skall försvaras — här skall aldrig en fiende få fotfäste.

Den som inte på flera månader haft tillfälle att se vad som gjorts och göres inom det gotländska försvaret blir säkerligen glatt överraskad, om han nu får titta litet bakom kulisserna. I varje fall måste den som skriver detta bekänna, att han blivit högst imponerad av vad som visades vid en tre dagars »frontresa», som innevarande vecka anordnats av militärbefälet på Gotland för de här utkommande tidningarna. Det är inte tu tal om att vår försvarsberedskap nu är långt bättre än vid krigsutbrottet i höstas, och lika uppenbart är, att den blir bättre och bättre för var dag. Gotland är snart en enda väldig fästning, bestående av ett otal försvarsverk av skilda slag och försedd med en både manstark och välövad besättning, som vet att fosterlandet är värt att försvara. Ett är då säkert: den som eventuellt spekulerar på att ta Gotland, bör betänka sig åtskilliga gånger. Ty ett blodigt och dyrbart företag blir det, och utsikterna att lyckas måste betecknas som små, kanske t. o. m. *mycket* små.

Det är angenämt att kunna skriva detta — och att kunna tro på det —

sedan man i tre dagar grundligt studerat gotländska försvarsanordningar och lyssnat till vad lika sympatiska som kunniga ciceroner haft att förtälja.

Det var i måndags morse vår rundresa började. Någonstans på södra Gotland lämnade hrr krigskorrespondenter tåget som fört dem från Visby. På perrongen stod ett par officerare och tog emot. Det var löjtnant Nils Ture Engström vid I. 18 (bördig från Barlingbo och i det civila livet fängelseassistent i Gävle) och löjtnant Hullberg vid A. 7, och vid ratten i den väntande bilen satt en gammal bekant från Sudret, korpral Victor Hansen, i vanliga fall sandstensexportör och mycket annat på det merkantila området men nu som så många andra en kronans karl. Allt klart, »inspektionen» kunde börja.

Gotland skall försvaras — full fart på befästningsarbetena.

Här få inga ortnamn nämnas, men det är inte heller nödvändigt, ty det finns väl knappast någon socken på ön som inte hyser militär inom sina gränser. Varje fläck av ön, där man kan befara ett fientligt anfall, vare sig nu detta sker från luften eller från havet, skall bevakas — och det så grundligt som möjligt. Gotland skall försvaras, den saken är klar. I missionshus och bygdegårdar, i gamla förnåma prästgårdar och massor av bondehem ha förläggningar ordnats för våra soldater, och dessutom ha ett otal nya baracker uppförts runt

(Forts. å sid. 3.)